

'Ik denk dat je het hier naar je zin zult hebben,' zei Dobro, terwijl hij de deur achter hen sloot. De deur verdween zodra hij in het slot klikte en liet alleen een egaal stuk muur achter. 'We zijn een aparte familie, maar iedereen kan zich hier thuis voelen.'

Lynn keek hem schuin aan maar zei niets.

Dobro spreidde zijn armen en grijnsde trots. 'En, wat vind je ervan?'

Ze wrong zenuwachtig met haar handen, trok haar handschoenen strak en keek de rumoerige kamer rond. Lynn had drukke plekken gezien in haar leven. Dorpsfeesten die uit de hand liepen, hysterische menigten op de trouwdag van een geliefde prins en volgestopte schuilkelders in noodsituaties; ze vielen allemaal in het niet bij deze ruimte. Het was niet eens zozeer het aantal mensen dat zorgde voor de drukte. Er hing een soort manische energie in de lucht, alsof iedereen in een zo kort mogelijke periode zoveel mogelijk probeerde te beleven, en elke druppel plezier uit iedere seconde wilde persen. Dat de ruimte uitpuilde van de bizarre wezens en mysterieuze individuen, droeg alleen maar bij aan de atmosfeer.

Ze zag een persoon – met glinsterende schubben in plaats van een normale huid – groene vlammen uit een neusgat blazen. Een stukje verderop zweefden enkele centimeters boven de grond twee jonge mannen naast elkaar. Hun drankjes dreven achteloos om hen heen door de lucht en bewogen zich zo nu dan vanzelf naar hun lippen. Ze keek toe hoe een enorme man onder aanmoediging van zijn bijna even grote vrienden aan het armworstelen was met een meisje dat volledig uit vloeibaar metaal leek te bestaan. Hij verloor kansloos.

Er gebeurde zoveel om haar heen dat het interieur van de ruimte haar bijna ontging. In de basis was het er weinig anders dan in een normale kroeg. Een lange bar met daarachter rijen flessen en tal van verschillende vaten. Een zee aan houten tafels, stoelen, banken en krukken vulde de rest van de vloer. De meubelstukken leken in de verste

verte niet bij elkaar te passen, maar vormden een gezellig geheel. Het geheel werd verlicht door een tiental zwevende, gloeiende bollen die elk met een eigen snelheid door de kamer cirkelden. Het resultaat was een warm, dansend licht dat de hele kamer bereikte.

Vanaf haar positie zag Lynn dat ieder raam uitzicht bood op een ander landschap. Links een woestijn van puur wit zand, rechts een onderwatertafereel. En via een openstaand luik in een andere muur zag ze enorme bomen. Was dat het Lapsang Woud? Dat was onmogelijk. Ze had Dobro ontmoet in Glasgevel, een stad op een totaal ander continent dan het Lapsang Woud.

Dobro zag haar verwarring en leek te snappen waar deze door veroorzaakt werd.

‘Je ontdekt snel genoeg hoe alles hier werkt,’ zei hij, en hij klopte haar geruststellend op haar schouder.

Overall waren wezens aan het drinken, bestellen, schreeuwen en lachen. Een man met een lange, gouden cape – die leek te wapperen in een niet bestaande wind – was luidkeels aan het vertellen hoe hij een stad had gered van een invasie van ondoden. Een jonge vrouw liep elegant tussen de tafels door en voorzag de gasten van drankjes. Haar ogen waren kil en emotioneel, als van een roofdier, maar om haar mond speelde een glimlach. Een glimlach die af en toe een aantal verre van menselijke tanden blootlegde. In haar handen hield ze een stuk papier en een pen waarmee ze bestellingen opnam. Ondertussen gebruikte ze vier half-doorzichtige lange armen die uit haar rug ontsproten om glazen op tafels te plaatsen en een obscene gebaar te maken naar een man die naar haar floot.

Twee tafels verderop was een stel katachtige figuren de lengte en dikte van hun staart aan het vergelijken, wat gepaard ging met veel dronken geschreeuw en het heen weer vliegen van vriendschappelijke beledigingen. Lynn was niet bekend met de cultuur van de katachtigen, maar het gevoel bekwam haar dat dit niet iets was wat in het openbaar hoorde te gebeuren.

‘Wie zijn al deze gasten?’ vroeg Lynn, die moeite had haar nieuwsgierigheid te bedwingen. ‘Hoe komt iemand hier terecht? De

helft van deze figuren ken ik alleen uit verhalen.' Dobro keek haar aan met een ondeugende twinkeling in zijn ogen.

'Misschien had ik je iets beter moeten voorbereiden voor ik je mee naar binnen nam. Het kan hier nogal overweldigend zijn als je van tevoren niet weet wat je kunt verwachten. Dit is een plek voor bijzondere wezens. De grootste helden, wereldveranderaars en zelfs schurken komen hier om te ontspannen en zich even te laten gaan. Zie het als de meest prestigieuze club op de planeet. Wie hier aan de bar kan plaatsnemen is iemand van formaat. Verder respecteert iedere bezoeker deze plek als neutraal terrein, waardoor hier regelmatig onderhandelingen plaatsvinden tussen machtige rivalen. Onze reputatie zorgt ervoor dat zelfs bittere aartsvijanden elkaar hier met rust laten.'

Dobro vouwde trots zijn armen over elkaar.

'Bovendien hebben wij het beste drankassortiment van drie werelden bij elkaar.'

In een hoek was een kaartspel gaande tussen een mostrol, twee leden van de Gevleugelde Garde met hun gouden medailles en rare baretten, een man die er zo oud uitzag dat hij al drie keer in een kist had moeten liggen en een vrouw met de gelaatstrekken van een slang. Terwijl Lynn toekeek, gooide de trol zijn kaarten triomfantelijk op tafel en keek lachend de tafel rond. Maar voordat hij de berg munten in het midden van de tafel naar zich toe kon trekken, knipte de oude man in zijn vingers. Zijn kaarten zweefden op magische wijze de lucht in en draaiden langzaam rond, zodat iedereen aan tafel ze kon zien. De trol gromde en de slangenvrouw wierp een ijzige blik richting de winnaar van het spel. De oude man maakte een grijpend gebaar in de lucht en de munten begonnen over de tafel te rollen om zich vervolgens vanzelf in de zakken van zijn mantel te storten.

Toen de laatste munt verdwenen was, klopte de tovenaar tevreden op zijn zakken. De leden van de Gevleugelde Garde stonden dreigend op.

'Valsspeler,' zei de een.

'Oplichter!' riep de ander.